

Sygnatura akt X Ga 445/14

POSTANOWIENIE

P., dnia 2 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w P.X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Chojnacki

Sędziowie SSO Ewa Kaźmierczak del. SSR Grażyna Weleđa

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Wawrzyniak

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r., w P.

na rozprawie

sprawy z wniosku Dyrektora Izby Celnej w G.

przy uczestnictwie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o ustanowienie kuratora

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w P. z dnia 30 maja 2014 r. sygn. akt PO. VIII Ns-Rej. KRS (...)

uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w P. – Sądowi Rejestrowemu do ponownego rozpoznania.

/-/ E. K. /-/ T. C. /-/ G. W.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 26 marca 2014 r. Dyrektor Izby Celnej w G. zwrócił się do Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w P. o ustanowienie kuratora dla podmiotu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż jego podstawą jest art. 138 § 3 w zw. z art. 154 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa, albowiem spółka nie posiada organu do reprezentacji. Wobec spółki wnioskodawca wszczął postępowanie kontrolne w zakresie zgłoszenia celnego oraz w sprawie prawidłowego określenia wysokości podatku od towarów i usług, aby zatem możliwa była kontynuacja tego postępowania w ocenie organu konieczne jest ustanowienie dla spółki kuratora. Wnioskodawca wniósł o ustanowienie zakresu kompetencji kuratora poprzez umocowanie go do reprezentacji spółki przed Naczelnikiem Urzędu Celnego w G., Naczelnikiem Urzędu Celnego w G., Naczelnikiem Urzędu Celnego w S. i Dyrektorem Izby Celnej w G. w związku z postępowaniami prowadzonymi przed tymi urzędami.

Zarządzeniem z 6 maja 2014r. Sąd Rejonowy wskazał wnioskodawcy, iż Sąd rejestrowy ustanawia kuratora na mocy art. 42 k.c., jeżeli osoba prawna nie może prowadzić swoich spraw z powodu braku organu do reprezentacji, a tak ustanowiony kurator ma obowiązek poczynienia starań, aby niezwłocznie powołać organ spółki bądź w razie potrzeby doprowadzić do jej likwidacji.

W odpowiedzi na to zarządzenie wnioskodawca potwierdził, iż domaga się ustanowienia kuratora na mocy art. 138 § 3 w zw. z art. 154 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa, albowiem ustanowienie kuratora na mocy art. 42 k.c. nie pozwala organom podatkowym na prowadzenie postępowania w sprawie.

Postanowieniem z 30 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w P. VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w sprawie o sygn. akt PO. VIII Ns – Rej. KRS (...) oddalił wnioszek Dyrektora Izby Celnej w G. o ustanowienie kuratora dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że kurator ustanowiony w trybie art. 42 k.c. nie jest uprawniony do zastępowania organów spółki w sprawach nie związanych z powołaniem organów spółki czy też jej nie związanych z jej likwidacją, w postępowaniu administracyjnym, i sądowo – administracyjnym, postępowaniu podatkowym, ani sprawowania zarządu majątkiem tej osoby. Wskazany natomiast jako podstawa żądania art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej nie ustanawia nowego rodzaju kurateli, a odwołuje się do kurateli wskazanej w art. 42 k.c. Skoro wnioskodawca domaga się ustanowienia kuratora dla reprezentowania spółki w postępowaniu kontrolnym i podatkowym, a nie kuratora, o którym mowa w art. 42 k.c., to Sąd rejestrowy nie ma kompetencji do wyznaczenia takiego kuratora.

Od powyższego postanowienia apelację wniósł wnioskodawca, zarzucając naruszenie art. 138 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa w związku z art. 42 k.c. poprzez uznanie, że brak jest możliwości powołania dla spółki kuratora na podstawie art. 138 Ordynacji podatkowej. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie zgodnie z wnioskiem, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, iż wykładnia celowościowa oraz systemowa art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej i rozdziału tej ustawy zatytułowanego (...) przemawia za uznaniem, że uregulowanie to ma na celu nie tylko zapewnienie ochrony praw strony, ale też umożliwienie działania organów. Zdaniem skarżącego szczególnie art. 138 § 2 Ordynacji podatkowej, umożliwiając organowi samodzielne powołanie kuratora, wskazuje na zapewnienie reprezentacji stronom. Następnie apelujący przywołał orzecznictwo wojewódzkich sądów administracyjnych, wskazujących na obowiązek organu wnioskowania o ustanowienie kuratora osoby prawnej pozbawionej organów. Skarżący podniósł także, iż nie tylko art. 42 k.c. umożliwia powołanie kuratora. Przemawia za tym istnienie m.in. kuratora rejestrowego, wskazanego w art. 29 ust. 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Skarżący podał, iż wykładnia zastosowana przez Sąd Rejonowy prowadziłyby do tego, że przepis z art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej byłby przepisem martwym. Ponadto zdaniem apelującego odmowa ustanowienia kuratora uniemożliwia procedowanie w sprawach podatników, którzy odwołali swoje organy. Takiej wykładni przeczy także treść art. 154 § 1 ordynacji podatkowej, stanowiący o doręczaniu pism kuratorowi. Inny cel wynika natomiast z art. 42 k.c. – jest nim powołanie organów lub likwidacja spółki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy o tyle była skuteczna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi rejestrowemu do ponownego rozpoznania, aczkolwiek argumentacja w niej zawarta i podniesione zarzuty okazały się niezasadne.

Zgodnie z art. 42 § 1kc jeżeli osoba prawna nie może prowadzić swoich spraw z braku powołanych do tego organów, sąd ustanawia dla niej kuratora. Zgodnie zaś z art. 603 § 1 i 2 kpc kuratora dla osoby prawnej ustanawia sąd rejestrowy, w którego okręgu osoba ta ma lub miała ostatnią siedzibę, zaś Sąd może w tym względzie wszcząć postępowanie z urzędu.

Krajowy Rejestr Sądowy jest oficjalną urzędową ewidencją określonych w ustawie danych o podmiotach podlegających wpisowi do rejestru. Należy on do ksiąg publicznych, których zadaniem jest dokumentowanie istnienia określonych jednostek organizacyjnych oraz ważnych informacji o ich. Rejestr chroni tak prawa osób trzecich działających w dobrej wierze, ale też same podmioty wpisane do KRS. Stanowi on jedna z instytucji służących realizacji bezpieczeństwa

obrotu prawnego. Spośród funkcji tego rejestru funkcja informacyjna jest realizowana dzięki przyznaniu sądowi rejestrowemu uprawnień nadzorczo-kontrolnych. Aby KRS realizował zasadę bezpieczeństwa obrotu dane w nim zamieszczone winny być prawdziwe, aktualne i kompletne. (vide: komentarz do ustawy o KRS – dr Moniki Tarskiej do art. 1 str.6-7 20-21, Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2009).

Z powyższych względów istotne było, iż począwszy od miesiąca lutego 2014r. uczestnik-spółka nie ma organu do jej reprezentowania, bowiem ostatni członek zarządu został wykreślony z KRS. W związku z tym zaistniała przesłanka z art. 42§1kc do ustanowienia dla spółki kuratora. Sąd rejestrowy nadzorujący wpisy w KRS wykreślając członka zarządu winien dostrzec z urzędu potrzebę ustanowienia dla spółki kuratora. Złożenie zaś wniosku przez wnioskodawcę, nawet błędnie uzasadnionego winno dla Sądu rejestrowego stanowić co najmniej impuls do wdrożenia tej procedury z urzędu, co nie miało miejsca, a co skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia do ponownego rozpoznania i rozważenia potrzeby ustanowienia dla uczestnika kuratora z art. 42§1kc. Ponownie rozpoznając tę kwestię Sąd rejestrowy winien dokonać ustaleń, czy w istocie uczestnik pobawiony jest organu, czy tylko powołany zarząd zaniechał obowiązku złożenia wniosku o wpis do KRS. Tym bardziej, że z akt sprawy wynika, że w dniu 10 marca 2014r. przesyłkę skierowaną do spółki (k. 474) odebrała osoba powołująca się prezesem zarządu spółki.

Jeśli zaś chodzi o ocenę prawną wniosku w kontekście zarzutów apelacji, to Sąd Okręgowy w pełni podziela co do zasady stanowisko zaprezentowane przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie.

Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że kurator powołany na podstawie art. 42 k.c. ma za zadanie postarać się niezwłocznie o powołanie organów osoby prawnej, a w razie potrzeby o jej likwidację. Zgodnie z powołanym przepisem, kurator ustanowiony na podstawie art. 42 k.c. nie jest pełnomocnikiem procesowym ani organem strony. Nie jest on uprawniony do zastępowania organów spółki w postępowaniu podatkowym, ani do sprawowania zarządu majątkiem tej osoby.

Jednocześnie Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że wskazany przez wnioskodawcę jako podstawa żądania ustanowienia kuratora art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej nie ustanawia nowego rodzaju kurateli, a odwołuje się do kurateli wskazanej w art. 42 k.c.

Powyższe stanowisko znajduje oparcie w licznych prawidłowych poglądach judykatury. Przywołać należy przykładowo wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 3 lutego 2012 r. w sprawie II OSK 2223/10 (LEX nr 1138111), gdzie stanowczo opowiedziano się za poglądem, że zakres umocowania ustanowionego przez sąd w trybie art. 42 k.c. kuratora jest ograniczony. Przepis art. 42 § 2 k.c. zakreśla, bowiem kompetencje kuratora do czynności w nim wskazanych (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 7 maja 2004 r., sygn. akt III CK 249/2003, OSNC 2005, Nr 5, poz. 87). Zgodnie z treścią art. 42 § 1 k.c. kurator powinien postarać się niezwłocznie o powołanie organów osoby prawnej, a w razie potrzeby o jej likwidację. Kurator ma zatem podjąć niezwłocznie wszelkie dopuszczalne działania, aby osoba prawna mogła działać przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i opartym na niej statucie, jak wymaga tego przepis art. 38 k.c., lecz nie może zastępować tego organu (tak też wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 marca 2008 r., sygn. II OSK 59/07). Z kolei w postanowieniu Sądu Okręgowego w Gdańsku wyraźnie wskazano, że brak organów uprawnionych do reprezentacji spółki nie jest przesłanką do ustanowienia w postępowaniu rejestrowym wyłącznie na potrzeby prowadzenia postępowania podatkowego, a więc postępowania administracyjnego, żadanego kuratora, to jest wyłącznie na podstawie art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej. Dla osoby prawnej nie posiadającej organów możliwe jest jedynie ustanowienie kuratora w trybie art. 42 k.c., który swoim działaniem doprowadza do ponownego wybrania organów spółki lub do jej likwidacji (postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt XII Ga 559/12). Również i Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. orzekł, że przepis z art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej stanowi podstawę prawną do wniesienia wniosku o ustanowienie kuratora osoby prawnej pozbawionej możliwości działania w postępowaniu podatkowym z braku organów ustawowych lub statutowych - przy czym stosownie do art. 42 § 1 k.c. kurator osoby prawnej powinien postarać się niezwłocznie o powołanie organów osoby prawnej, a w razie potrzeby o jej likwidację (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 9 stycznia 2008 r., sygn. akt I SA/Wr 1198/07), jednoznacznie wskazując na powiązanie kuratora, o którym mowa w art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej z kuratorem powoływanym w trybie art. 42 k.c.

Także i doktryna jednoznacznie opowiada się za tym, iż kurator ustanowiony na podstawie art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej jest kuratorem prawa materialnego, o którym mowa w art. 42 k.c. (tak H. Dzwonkowski, Ordynacja podatkowa. Komentarz. Wyd. 5. Warszawa 2014).

Odnosząc się do argumentów powołanych przez skarżącego, zważyć trzeba, że nie znajduje akceptacji stanowisko, jakoby z wykładni systemowej oraz celowościowej przepisów Ordynacji podatkowej wynikało, iż przepis z art. 138 § 3 tej ustawy stanowi o kuratorze procesowym powołanym do reprezentacji w postępowaniu podatkowym, a nie o kuratorze prawa materialnego. Wbrew przekonaniu apelującego, intencją ustawodawcy tworzącego regulację z art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej, było przede wszystkim zapewnienie ochrony dla strony, która jest pozbawiona możliwości występowania w postępowaniu, a nie – jak zdaje się twierdzić wnioskodawca – skuteczności postępowania podatkowego.

Zważyć należy, iż kurator jest instytucją ustanawianą przez organ – sąd, znajdujący się na zewnątrz spółki. Ustanowienie kuratora stanowi zatem zewnętrzną ingerencję w wewnętrzne sprawy oraz struktury osoby prawnej, kurator pozostaje przy tym poza kontrolą tejże osoby prawnej (tak Sołtysiński, Szajkowski, Szumański, Szwaja, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. 2, Wyd. 1, Warszawa 2002, s. 357). Ingerencja państwa w sprawy podmiotu prawa prywatnego jest usprawiedliwiona koniecznością ochrony praw majątkowych, takich jak własność i inne prawa (art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji). Doznawałaby ona uszczerbku, gdyby majątek osoby prawnej był pozbawiony zarządu w ogóle, albo gdyby cała jej działalność została oddana kuratorowi podlegającemu tylko nadzorowi sądu opiekuńczego, którego zadania jako organu wymiaru sprawiedliwości nie są ukierunkowane na pełnienie funkcji organów osób prawnych, lecz na ochronę praw jednostki (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2004 r., sygn. akt III CK 249/03, Lex nr 132546). Teza ta pozostaje w ocenie Sądu Okręgowego aktualna także po zmianie stanu prawnego i przyznaniu kompetencji do powoływania kuratora sądom rejestrowym, a nie opiekuńczym. Przytoczone orzeczenie potwierdza, że w przypadku, gdy osoba prawna pozbawiona jest zarządu, to należy dążyć do powołania organu uprawnionego do reprezentacji spółki, a nie do powołania kuratora, który ma ten organ zastępować, podlegając jedynie sądowi rejestrowemu.

Ingerencja w postaci ustanowienia kuratora, jako działanie wewnątrz struktur osoby prawnej bez jej kontroli, winna wynikać z wyraźnych uregulowań prawnych, jak najbardziej precyzyjnie regulujących zakres uprawnień kuratora, tak, aby niemożliwym byłoby domniemywanie tego zakresu.

Takim przepisem, stanowiącym wyraźną normę prawną znajdującą zastosowanie w konkretnym przypadku, jest m.in. art. 69 k.p.c. Przepis ten stanowi przykład i potwierdzenie tezy, iż to przepisy prawa muszą wyraźnie wskazywać na określone kompetencje kuratora, którego można powołać jedynie w konkretnym ustawowo dozwolonym przypadku. Skoro natomiast żaden z przepisów prawa, w szczególności art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej, nie wskazuje na wyraźną możliwość powołania kuratora celem prowadzenia spraw spółki w sytuacji, gdy toczy się postępowanie administracyjne (podatkowe), a osoba prawna nie posiada organów uprawnionych do reprezentacji, to takich kompetencji kuratora nie można domniemywać.

Przykładowo należy przywołać także treść art. 187 ust. 1 ustawy z 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze, zgodnie z którym „jeżeli upadły nie ma zdolności procesowej i nie działa za niego przedstawiciel ustawowy, a także gdy w składzie organów upadłego będącego osobą prawną lub inną jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, zachodzą braki uniemożliwiające ich działanie, sędzia-komisarz ustanawia dla niego kuratora, który działa za upadłego w postępowaniu upadłościowym”. Przepis ten wyraźnie stanowi o kompetencji kuratora do działania za upadłego w postępowaniu upadłościowym, mimo, iż przesłanki ustanowienia kuratora (braki w składzie organów uniemożliwiające ich działanie) są tożsame z przesłankami z art. 42 k.c. Jeżeli w art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej chodziłoby ustawodawcy o ustanowienie kuratora procesowego, to ustawodawca dałby temu wyraz w treści przepisu, analogicznie jak w przypadku wyżej powołanego przepisu z art. 187 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

Odnosząc się do powołanego przez skarżącego orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 22 września 2009 r., sygn. akt I SA/G1 350/09, w treści którego zawarto stwierdzenie, iż art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej „jest to przepis bezwzględnie obowiązujący, który obliguje organ do złożenia wniosku o ustanowienie kuratora w każdym przypadku, gdy zaistnieją przesłanki w nim opisane, niezależnie od wcześniejszego powołania kuratora dla innych celów i innych postępowań”, wskazać należy, iż Sąd wydający powołane orzeczenie zastosował argumentację a contrario. Z różnicy pomiędzy treścią art. 138 § 1, a treścią art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej polegającej na pominięciu w § 3 tego przepisu stwierdzenia „jeżeli kurator nie został już wyznaczony”, Sąd wywnioskował, że kurator, o którym mowa w § 3 przepisu powoływany jest dla konkretnej sprawy. Z braku tego stwierdzenia nie sposób jednakże wywieść rodzaju kurateli oraz w szczególności kompetencji kuratora. To stwierdzenie stanowi bowiem jedynie zabieg instrukcyjny, a nie tworzący nowego rodzaju kurateli. Sąd wydający przytoczone orzeczenie nie odniósł się szerzej do badanej problematyki rodzaju kurateli, o której mowa w art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej, ograniczając się do zastosowania argumentacji a contrario, która jednakże nie przyniosła zadowalających, przekonywujących wyników. Zauważyć należy przy tym przykładowo, iż analogiczny w swej treści do art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej - art. 70 k.p.c. także nie zawiera zwrotu „jeżeli kurator nie został już wyznaczony”, a mimo to nie budzi wątpliwości, iż dotyczy powołania kuratora prawa materialnego (art. 42 k.c.). Nie sposób zatem z braku takiego zwrotu wywodzić, iż chodzi o kuratora procesowego.

Nie można także zgodzić się z argumentacją skarżącego, jakoby przepis z art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej, przy przyjęciu wykładni zastosowanej przez Sąd Rejonowy stanowił przepis zbędny. Wskazać trzeba bowiem, że przepis z art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej ustanawia legitymację procesową dla organu podatkowego, który w oparciu o ten przepis musi wnioskować do sądu o ustanowienie kuratora. Bez tego uregulowania organ podatkowy nie uzyskiwałby statusu uczestnika postępowania o ustanowienie kuratora. Zgodnie bowiem z treścią art. 510 kpc koniecznym byłoby badanie, czy organ posiada interes prawny do wzięcia udziału w sprawie.

Jako kolejny argument przemawiający za tym, iż intencją ustawodawcy było ustanowienie w art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej kuratora prawa materialnego, jest to, że kompetencje do ustanowienia takiego kuratora zostały przekazane sądowi rejestrowemu, a nie organowi podatkowemu. Zasadą jest bowiem, że kuratora upoważnionego do reprezentowania podmiotu wyłącznie w danym postępowaniu wyznacza organ prowadzący to postępowanie (tak m.in. art. 69 k.p.c., art. 143 k.p.c., art. 34 § 2 k.p.a., art. 138 § 2 Ordynacji podatkowej).

Wbrew twierdzeniom skarżącego także i treść art. 154 § 1 Ordynacji podatkowej wskazuje na to, iż kurator, o którym mowa w art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej to kurator prawa materialnego. Gdyby bowiem był to kurator prawa procesowego, zbędnym byłoby przyznawanie mu w oddzielnym przepisie kompetencji do odbioru korespondencji – możliwość odbioru korespondencji wchodzi bowiem w zakres uprawnień kuratora procesowego. Kurator prawa materialnego co do zasady nie posiada natomiast uprawnień do odbioru korespondencji. Kurator z art. 42 k.c. staje się zatem – na mocy art. 154 § 1 Ordynacji podatkowej – kuratorem do doręczeń w postępowaniu podatkowym.

Przepis z art. 42 k.c. stanowi ogólną normę, umożliwiającą powołanie kuratora prawa materialnego, jest to przepis przewidziany dla wszystkich osób prawnych, istnieją także przepisy przewidujące ustanowienie takiego kuratora dla konkretnego rodzaju osoby prawnej (m.in. powołany przez skarżącego przepis z art. 26 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym). Przepis ten jednak stanowi jedynie uszczegółowienie przesłanek i trybu powołania kuratora w porównaniu z ogólnymi regułami zawartymi w art. 42 k.c. Kurator powołany na podstawie art. 26 ustawy o KRS również nie zastępuje ani organu zarządzającego, ani pozostałych organów osoby prawnej, na co wskazuje także brzmienie art. 28 ustawy KRS "kurator jest obowiązany do niezwłocznego przeprowadzenia czynności wymaganych do wyboru lub powołania władz osoby prawnej" (tak M. Tarska, Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym. Komentarz. Warszawa 2009).

Brak w art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej wyraźnej wzmianki o tym, że uprawnia on kuratora do reprezentacji osoby prawnej w postępowaniu podatkowym przemawia zatem za odmową uznania, iż w rozważanej sytuacji chodzi o innego kuratora, niż tego, o którym mówi art. 42 k.c. Przepis z art. 138 § 3 Ordynacji podatkowej nie stanowi zatem samoistnej

podstawy do ustanowienia kuratora przez Sąd rejestrowy, którego zadaniem byłoby reprezentowanie osoby prawnej w postępowaniu administracyjnym (podatkowym), czego domagał się wnioskodawca.

Mając na uwadze powyższe rozważania, jak również uwzględniając konieczność w stanie faktycznym tej sprawy zbadania, czy w stosunku do uczestnika nie zachodzi potrzeba ustanowienia kuratora z art. 42kc - na podstawie art. 386 § 4 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc i art. 7 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu do ponownego rozpoznania.

SSO E. K. SSO T. C. SSR(del.)G. W.